

POVOLENÍ VÁNOČ A JEJEN PO

Kdo prolistoval sváteční vydání vánočních deníků, užasnul. Komunistická cenzura udělila zřejmě povolení alespoň v něčem opět připomenout křesťanské tradice těchto svátků. Má na to vliv chystaná lednová jednání s Vatikánem? Jsou i jiné motivy? Ličová demokracie otiskla na titulní straně velkou kresbu Mikoláše Alde s Ježíškem, panna Marií a sv. Josefem. Karel Bouček, jinak kovaný straník a příležitostný autor ideologických burácivých sluk, najejou zjihnul a napsal pro tento list verše, které sice nemají valnou úroveň, henží se však aněly a jesličkami:

"Obloha je nověrá louka
Země samá mlína
U Alšových jesliček
s krídlem cherubína...

Gloria mundi! Gloria patri!
Každý se hrne k jesličkám"

Kaké v ostatním denním tisku se již může psát o "neopakovatelném kouzlu vánočních svátků". Moskevský Děda Mráz názem zmizel. Ve Svobodném slově měli básen Jana Skácela. Říká tu:

"Radostí dětí ohřejem si ruce
budem se usmívat a říkat
jsou taď vánoce
atímco bílou nití zaozroubí mráz
to obnošené
co se roztrpilo za ta dlouhá léta"

Kdo chceš rozumět, porozumíš. Moudře hovoří tento dlouho umlčovaný básník ve velkém téměř celostránkovém rozhovoru se Svobodným slovem. A sděluje tu věci, které by redakce a cenzura dřív vůbec nepřipustily. Zvláště o časopise "Host do domu" zakázaném v roce 1969, i o jeho tak pronásledovaném autorovi Olegu Susovi. "Práce v Hostu i na Hostu byla zajímavá a nesnadná. Byli jsme dokorán otevřená revue, nepatřili jsme žádné skupině a žádnému směru. Dokázali jsme nebýt provinciální." Svůj rozhovor končí: "Zelený host otiskoval na zeleném papíře autory ještě zelené. Mnozí z nich patří dnes ke střední literární generaci, někteří jsou zasloužilými umělci, někteří by zase zasloužili. /I z těch zasloužilých/...Miluji bolestný výrok Pascalův:Odmítám ty, kdo se rozhodli pro oslavu člověka, stejně jako ty, kdo se rozhodli jej tupit, a jako ty, kdo se rozhodli hledat rozptýlení; mohu dát za pravdu jen těm, kdo hledají v úzkostech".

Jakoby k nám zavanul vzduch roku 1968.

SEVERUS

VOJÁCI VYHUKOVALI

Dalo se čekat, že se vojenská redakce Ča. televize pokusí vyložit po svém washingtonskou dohodu o raketách. Lidé si u nás přirozeně kladou otázku, proč má právě ochuzené Československo vyčítat tolik miliard na armádu, když nikdo ze západu náš stát neohrožuje a když armáda proti nátlakům z východu stejně vystoupit nemůže, proč si SSSR umístil na našem území své rakety, proč se mají vydržovat zbytečné vysoké stavy vojsk, které nic užitečného nedělají apod. Jiří Soláš si pozval počátkem ledna 1988 ke kulatému stolu čtyři politické důstojníky a dva zahraničně politické redaktory a rozumovali... Snažili se zakamuflovat fakt, že najejou před tváří světa vyšlo najevo, jakou čtyřnásobnou převahu má SSSR v raketách. "Argumentovali", že prý ona asymetrie se týká obou stran. Jeden z důstojníků, který reprezentuje ČSSR na vídenských jednáních, řekl: "Víte, Varšavská smlouva ná sice převahu v počtu tanků, ale Atlantický pakt má zase víc protitankových zbraní..." Má důstojník náš národ za blbce? Jako malé děti přistihnuté při uličnickém kousku chtěli z toho vyklouznout i při dalších otázkách. Nakonec se uchýlili zase ke staré terminologii a výhrůžkám zlému západu: "Nesmíme jít na falešné představy, nelze připustit, aby byla narušena naše armáda, nesmíme polevit a musíme se připravovat na odrazení agresora. Už jsme to ve výcvikovém roce začali cvičit.."

/Čili donedávna tedy cvičili ne obranu, ale útok!/
Opravdu, řeč mírotvorců.